

Csáji László Koppány

Taravers

(Gilah Yelin Hirsch budapesti kiállítására)

Kis ember, nagy ember
 A tér sarkában körbejár.
 Milyen a világ?
 Milyen? Tele van virággal. ☉*
 Egy arasznyira sincs a látóhatár.
 Óriási hangyák – aranygyűjtögetők.
 Lángoló fűszálak között édegelnek. Anyaföld szaga száll,
 ahogy a gyökerek lélekké perzselik az élettelen világot. Gigászi erők
 porszeme. ☉ Nagy ember mondja: kozmikus távlatokba nézek.
 Csillagláncom tübe fűzve, ujjbegyemen spirálgalaxisok, üstökös vonat.
 S én? Egy apró spórában bolygókat látok,
 napszélben felszálló arany szarvasokat. ☉
 Kis ember mondja: a természet lágy öle, két bimbócska puha hegye – nekem
 világnyi táj. ☉

Tara! Kevés a fény! Égjenek azok a vörösök ott a bal sarokban!
 Csörr-csörr, mint halat fognak ki telefon-damilon, s úgy küzdök, mint a bátrak.
 Messze nézek, s a közelben meglátlak. Nagy embert látok, lábujja hegyét.
 Hatalmasra táguló pupillám kapuján át hömpölyög belém a hét ég,
 sóhajod üteméből gyúrok zenét. Kovászom vagy, legyünk falattá. ☉
 Mandala. Szilánkokat építék falakká. Összegyűrt műanyag pohár.
 Csorog a víz a falakon, és lassacskán felszárad. Cseppje vagy. Száznegyvenegy.
 Az ücsörgés köldöke. Leesik egy csavar, és körbegurul. Aztán megáll.
 Én is megállok. Körülöttem ködként kavargó kulimász.
 Hallgatom, ahogy a világgal kiabálsz. Csitt!
 Gyermeünk a világ, Tara, elménk pedig a világ fala.
 Ábrák, formák, jelek a vonaton. Nem próbálom megérteni,
 nem is akarom, mégis elkísér a kör, a kereszt, a vonal,
 mind-mind a labirintusból kivezető fonal. A bejáratnál találkozunk, Tara!
 Milyen a világ? Lüktet, tátong, sebesül. Alakulása által lesz önmaga. ☉
 Ahogy a virág nő, zsugorodik a Föld. Ahogy a virág hal: növekedik a Föld.
 Lomha lények, villódzó fénnel, és írások: tüzzele, szenvedéllyel.
 Akaratom várából kitörni, kirohanni ostromlott magamból kiszakadni. Adni.
 S a világba beleharapni. Lemerülök. ☉
 Milyen a világ, Tara, milyen? A világ csak egy, mégis: akármilyen.
 Te teszed azzá, ami. Nélküled a világ légüres tér. Bolygótlan úr,
 amelybe beleestél. Világtükör? Dehogy. Találkozó tekintetek óceánja. ☉
 Ősrobbanás minden szívdobbanás. A sötétben valaha az Egysejtű Bálna szállt.

* ☉ jeleknél egy tibeti harangot szólaltatok meg, amire a közönség soraiból felel egy másik harang.

Lehunyod szemed – a világod bánja. Engem minden pillantásod lekaszált.
Odabent talán még nagyobb béke vár? De a kintiekért milyen nagy kár, Tara, mily kár!
Sokan belefúltak a harántmocsárba.
Közeledik egy aprócska hangyabába. Teszi a dolgát, nem él hiába. Nem kiabál. ☺
Az én mesémnek lassacskán vége már. Tara! Én vagyok az a bába.
Én kószáltam el hetedhét világba! Én maradtam itthon, szívemnek fűszála.
Én nővök nagyra, de bárhol vagyok – béke vár.
Nagy ember, kis ember
a tér sarkában körbejár. ☺

CSÁJI LÁSZLÓ KOPPÁNY
ZÖLD AZ ÚR